

РЕШЕНИЕ

№ 3070

гр. София, 18.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **593** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], срещу решение от 07.12.2019 г., постановено по НАХД № 16281/2019 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 131 с-в, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-815/11.09.2019 г., издадено от заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора, на осн. чл. 644, ал. 2, предл. 2, във връзка с чл. 644, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ), е наложено административно наказание „имуществена санкция ” в размер на 4000 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, в условията на повторност.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение поради неправилно тълкуване на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Твърди се, че неправилно с НП е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на „повторност“, както и че в АУАН следва да са описани обстоятелствата, с оглед на които отговорността на нарушителя се ангажира по по-тежък състав. Счита се, че повторността е елемент от обективна страна на квалифицирания състав, поради което в АУАН следва да са описани фактите, обуславящи приложението на квалифицирания, а не на основния състав.

Сочи се, че в АУАН се съдържат само констатации за факти по отношение на нарушение на чл. 108 от КЗ, като липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид, предвид което НП не съответства на фактичката обстановка, описана в АУАН. Релевира се, че навеждането на твърдения за повторност едва с НП е нарушило правото на защита на дружеството, като последното е лишено от възможността да се запознае с фактичките твърдения на административния орган. Твърди се, че е налице нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, поради неправилна квалификация на твърдяното нарушение, като се сочи че приложими са разпоредбите на чл. 496 и следващите от КЗ. Счита се, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Навежда се довод, че наложената санкция не съответства на тежестта и характера на извършеното нарушение, като се сочи че не са налице отегчаващи вината обстоятелства. Излага се твърдение за приложимост на чл. 28 от ЗАНН. Иска се от съда да отмени обжалвания съдебен акт и вместо него да постанови друг, с който да отмени НП. Алтернативно моли НП да се измени като се преквалифицира наложената санкция на такава по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ. В съдебно заседание, касаторът редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Ответникът, чрез процесуален представител – юрк. Г., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки, в които развива доводи за законосъобразност на решението и потвърденото НП.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност и доказаност на жалбата.

Административен съд София - град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въззивният съд е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства, а именно: на 26.06.2018г., по заявление вх. № 173/26.06.2018г. от Д. Д. Й., в Застрахователно дружество [фирма] била заведена застрахователна претенция с № [ЕГН], за оценка и изплащане на обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите. Искането било направено във връзка с претърпяна от същата телесна повреда, при пътуване в автобус на масовия градски транспорт. На 26.06.2018г. ведно с направеното искане за изплащане на обезщетение, били представени всички необходими за определяне на основанието и размера на претенцията документи, съгласно отбелязването върху Уведомление за необходими документи по заведената щета, включително данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението. Окончателното приключване на преписката по застрахователната претенция по някой от предвидените в чл.108, ал. 1 КЗ начина обаче настъпило с изплащане на обезщетение в размер на 1000 лева, преведени по посочена банкова сметка с титуляр Д. Й. едва на 25.07.2019г. Поради забавяне в изплащане на обезщетението на 03.05.2019г. потребителят на застрахователната услуга подаде повторно заявление до ЗД [фирма], а освен това била подадена и жалба до Комисията за финансов надзор, заведена с вх.

91-02-851 от 05.07.2019г. След извършена проверка на действията на застрахователното дружество бил съставен АУАН № Р-06-713/02.08.2019г. за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, изразяващо се в произнасяне по щета № [ЕГН], след законоустановения срок от 15 работни дни, който е следвало да бъде не по-късно от 17.07.2018г., след отчитане на почивните и празничните дни. Въз основа на съставения АУАН било издадено обжалваното НП, с което била наложена имуществена санкция по реда на чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ в условията на повторност.

От правна страна първоинстанционният съд е приел, че АУАН и НП са съставени от компетентен орган, в съответствие с изискванията за форма и съдържание, съдържат необходимите реквизити и са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН. СРС е установил, че щетата е била заведена на 26.06.2018 г., на която дата са представени и всички нужни документи по опис, а окончателното произнасяне е било осъществено на 25.07.2019 г. чрез заплащане на дължимото обезщетение. Изложени са мотиви за съставомерността на извършеното нарушение, съответствието му с материалния закон, както и законосъобразното определяне на размера на наложената санкция. СРС е приел, че ЗД [фирма] е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, поради което административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана законосъобразно. Даден е подробен отговор на наведените в жалбата доводи относно квалификацията белег „повторност” и отношението му към определяне на санкцията, а не към обективните елементи от състава на нарушението. Формиран е извод, че нарушението не е маловажно.

Настоящата касационна инстанция споделя изводът на СРС, че в хода на административно наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация. Неоснователно в касационната жалба се твърди, че е налице нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Правилно и законосъобразно в АУАН и НП са посочени законовите разпоредби, които са били виновно нарушени от ЗД [фирма]. Правилен е изводът на СРС, че касаторът е извършил нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ, съгласно който застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането. По несъмнен начин е установена датата, на която са представени всички изискуеми и необходими документи за установяване на основанието и размера на претенцията пред застрахователя - 26.06.2018 г. Срокът за произнасяне по заведената щета, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано откаже, за санкционираното дружество е 15 работни дни, т.е. изпълнението на задължението е било изискуемо до 17.07.2018 г. Касаторът се е произнесъл по претенцията повече от година по-късно - на 25.07.2019 г., като е изплатил застрахователното обезщетение след изтичане на законоустановения срок, с което деяние е осъществен съставът на нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

Неоснователни са възраженията на касатора срещу квалифицирането на нарушението

като повторно. Санкцията за нарушението на чл. 108, ал. 1 КЗ е наложена при условията на „повторност” на основание чл. 644, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от КЗ. Съгласно § 1, т. 51 от ДР на КЗ „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. С оглед наличието на влязло в сила на 23.03.2018 г. НП № Р-10-469/27.06.2017 г. на зам. председателя на КФН за същото по вид нарушение, следва да се приеме, че са изпълнени предпоставките за квалифициране на нарушението като повторно. Изискването на чл. 42, т. 4 ЗАНН за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието е спазено при съставяне на процесния АУАН. Извършването на нарушението в условията на „повторност” е свързано с определяне размера на наказанието по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН и не е необходимо това обстоятелство да се посочва в АУАН. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП. Наложена от АНО имуществена санкция е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, в размер, близък до минимално установения по закон, като същият е съобразен с обществената опасност на нарушението, което е извършено повторно и със закъснение за изплащане на застрахователно обезщетение, продължило повече от година.

Неоснователно е възражението на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. В АУАН и НП изрично е посочено, че застрахователното дружество е имало задължение най-късно до 17.07.2018 г. да изплати обезщетение или мотивирано да откаже изплащане, с оглед на което нарушението е извършено на 18.07.2018 г. С оглед факта, че на 26.06.2018г. ведно с направеното искане за изплащане на обезщетение, са били представени всички необходими за определяне на основанието и размера на претенцията документи, то срокът по чл. 108 от ЗК е започнал да тече от този момент, като съобразявайки почивните и работните дни, застрахователното дружество е следвало най-късно до 17.07.2018 г. да изпълни задължението си. Следователно правилно в АУАН и НП е посочено, че нарушението е извършено на 18.07.2018 г.

Неоснователно в касационната жалба се твърди, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за „повторност” по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не за инцидентно неизпълнение на задължение.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.) в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд София - град, X.-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.12.2019 г., постановено по НАХД № 16281/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 131 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма] да заплати на Комисията за финансов надзор съдебни разноси по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: